

+

Homilie op 4-7-2021, 14^e Zondag door het jaar, Jaar B.

Dierbaren,

“Mensenzoon, Ik zend u tot de kinderen van Israël” (Ez 2,3). Dat hoorde Ezechiël de Geest tot hem zeggen. God roept mensen. God zendt mensen om zijn woord te verkondigen aan andere mensen. Aan mensen die daar vaak niet op zitten te wachten. Mensen die druk zijn met hun eigen plannen en bezigheden, en daar zó in opgaan, dat een woord van God hen stoort en irriteert. Zo was het al bij Ezechiël in de eerste lezing. Hij wordt gezonden tot een opstandig, nukkig en weerbarstig volk (*Ez 2,4-5*).

Is dat niet verwonderlijk, dat God telkens weer boden zendt om mensen aan te spreken, dat Hij telkens weer probeert, om ons, zelfs als we weerbarstig zijn, zijn Liefde en waarheid te tonen? Dat Hij die opstandige, nukkige en weerbarstige mensen toch nog altijd zó de moeite waard vindt, dat Hij hun een nieuwe kans geeft om met Hem in contact te komen, en daardoor te ontdekken wat de eigenlijke zin en het uiteindelijke doel is van ons leven hier op aarde?

En is het niet nog veel verwonderlijker, dat Hij ons, na zovele profeten, ook nog zijn eigen Zoon zond (*vgl. Mt 21,37; Heb 1,1-2*), Mens geworden onder ons? Maar zelfs dat werd Hem niet in dank afgenomen. We hoorden het in het evangelie, waar Jezus' talrijke toehoorders in de synagoge van Nazaret reageren met een hele reeks vragen: *“Waar heeft Hij dat vandaan? En wat is dat voor een wijsheid die Hem geschonken is? En wat zijn dat voor wonderen die zijn handen verrichten? Is dat niet de timmerman, de zoon van Maria en de broeder van Jakobus en Jozef en Judas en Simon? En wonen zijn zusters niet hier bij ons? En zij namen er aanstoot aan” (Mc 6,2-3).* Waarom toch die aanstoot? Waarom niet in alle eenvoud, dankbaarheid en waarheid erkennen dat God hier grote dingen heeft gedaan (*vgl. Lc 1,49; 5,26*), en met heel ons leven zijn Liefde trachten te beantwoorden? Het zijn precies zijn eigen stadsgenoten die het het moeilijkst met Hem hebben, en Jezus zegt dat ook uitdrukkelijk: *“Een profeet wordt overal geëerd, behalve in zijn eigen stad, bij zijn verwanten en in zijn eigen kring” (Mc 6,4).* Iemand van verder weg wordt kennelijk gemakkelijker aanvaard als Godsgezant dan iemand van heel dichtbij. Wat hebben wij het moeilijk met het aanvaarden van Gods gaven! Hoe snel zijn wij jaloers of achterdochtig! De inwoners van Nazaret gaan zelfs zo ver, dat ze Jezus de stad uitjagen, en Hem van de steile rots in de afgrond willen storten (*vgl. Lc 4,29*). Hij kon er *“geen enkel wonder doen, behalve dat Hij een klein aantal zieken genas die Hij de handen oplegde” (Mc*

6,5). Die waren, in hun nood, nederig genoeg om voor Hem open te staan. Nood leert bidden... Hebben wij het misschien nog altijd te goed?

Nood. Daar wist ook Paulus van mee te praten: *“Daarom lijd ik om Christus’ wil gaarne zwakheid, smaad, nood, vervolging en benauwdheid”* (2 Kor 12,10), schreef hij aan zijn Korintiërs. Is ook dat geen opmerkelijke uitspraak? Dat iemand al die nare dingen draagt is al heel wat, maar Paulus deed het *“gaarne”*. Hoe kwam hij daartoe? Ook bij hem ging dat niet vanzelf. Ook hij heeft de Heer eerst driemaal gevraagd, dat de doren in zijn vlees zou weggaan. Maar dan komt Christus’ antwoord: *“Je hebt genoeg aan mijn genade. Kracht wordt juist in zwakheid volkomen”* (vgl. 2 Kor 12,8-9). En Paulus beseft dan, dat deze beproeving door de Heer gewild is, om te voorkomen dat zijn buitengewone openbaringen – waarover hij in de voorafgaande passage heel terughoudend had geschreven – hem verwaand zouden maken (vgl. 2 Kor 12,7). Nood leert bidden, en bidden leert aanvaarden, gaarne aanvaarden, van harte aanvaarden, met liefde aanvaarden, in het diepe besef, dat *“God in alles het heil bevordert van die Hem liefhebben”* (Rom 8,28).

“Een profeet wordt overal geëerd, behalve in zijn eigen stad, bij zijn verwanten en in zijn eigen kring” (Mc 6,4). Jezus’ verwanten waren er al eens op uit getrokken om Hem mee te nemen, omdat ze zeiden dat Hij niet meer bij zijn verstand was (vgl. Mc 3,21). Doch ook buiten die eigen kring was de eer die Jezus te beurt viel vaak maar matig. Ook de steden waar Hij wél wonderen kon doen werden daardoor niet echt geraakt. Het was zelfs zo, dat Hij precies de steden waarin de meeste van zijn wonderen waren gebeurd, Chórazin, Betsaïda en Kafarnaüm, moest verwijten, dat ze zich niet bekeerd hadden (vgl. Mt 11,20-24).

Dierbaren, moge dat verwijt ons niet treffen! Mogen wij de Heer, als Hij straks, bij de communie, aan de deur van ons hart staat en klopt (vgl. Apk 3,20), met open armen ontvangen, en Hem van harte de ruimte gunnen die Hij nodig heeft om ons meer en meer te herscheppen naar zijn eigen beeld en gelijkenis (vgl. Gn 1,27; 1 Kor 15,49). Mogen wij navolgers worden van die ene allernaaste verwante van de Heer, zijn en onze Moeder Maria, die Hem nooit iets geweigerd heeft. Mogen wij zo steeds meer beseffen, dat dezelfde God die gezegd heeft *“Licht moet schijnen uit het duister”* als een licht in onze harten is opgegaan, om de kennis te doen stralen van zijn heerlijkheid, die ligt over het gelaat van Christus (vgl. 2 Kor 4,6). Amen.